

Arrest

nr. 241 830 van 13 oktober 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 24 juni 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 19 maart 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 september 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 september 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES;

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat D. GEENS verschijnt voor verzoekster en van advocaat L. RAUX, die loco advocaten D. MATRAY en S. VAN ROMPAEY verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 30 september 2019 diende verzoekster een aanvraag in van een verblijfskaart van en familielid van een burger van de Unie.

Op 19 maart 2020 weigerde de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid en van Asiel en Migratie het verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 30.09.2019 werd ingediend door:

*Naam: S;
Voorna(a)m(en): A.
Nationaliteit: Marokko
Geboortedatum: [...]1941
Geboorteplaats: B. B.
Identificatienummer in het Rijksregister: [...]
Verblijvende te/verklaart te verblijven te: [...] BORSBEEK*

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt opnieuw gezinshereniging aan met haar dochter, B. S., A. (RR: [...]) van Nederlandse nationaliteit in toepassing van artikel 40 bis, §2, 4° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: ‘de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 10 of 2°, die te hunnen laste zijn (...)’

Om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Ter staving hiervan werden volgende nieuwe documenten voorgelegd:

*- Attesten OCMW Borsbeek dd. 22.10.2019 en 18.12.2019 waaruit blijkt dat zowel betrokkene als de referentiepersoon tot op datum van het attest geen financiële steun ontvingen
Attestation du revenu global impose au titre de l’année 2019/2018 n° (...) dd. 8.07.2019 waaruit zou moeten blijken dat betrokkene geen inkomsten had in het jaar 2019. Echter, betrokkene woonde in 2019 al in België en in dit attest zegt ook niets over eventuele eigendommen op naam van betrokkene of andere inkomsten voor 2019.
- Individuele rekeningen 2019 R. NV op naam van de echtgenoot van de referentiepersoon: Uitkeringinsattest dd. 14.10.2019 Nationaal Verbond van Socialistische Mutualiteiten op naam van de referentiepersoon*

Er worden deze keer geen documenten voorgelegd waaruit de financiële steun blijkt. Verder wordt het attest waaruit moet blijken dat betrokkene geen inkomsten heeft/had niet aanvaard. Er wordt niets gezegd over eventuele eigendommen in het bezit van betrokkene en heeft dit attest enkel betrekking tot het jaar 2019. Verder kan er ook duchtig verwezen worden naar de vorige bijlage 20 dd. 10.05.2019

Zoals reeds bij de vorige weigeringsbeslissing werd vermeld, doet het gegeven dat betrokkene sedert februari 2018 tot op heden op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd is, geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste was/is van de referentiepersoon.

Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015).

Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens een van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."

2. Onderzoek van het beroep

In haar enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 40bis van het "Vreemdelingenbesluit", van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Zij licht haar middel toe als volgt:

"1. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, dient de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te onderzoeken of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Verder toetst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Ook het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De schending van de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht moet in casu worden onderzocht in het licht van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, van de vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen.

2. Overeenkomstig artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, van de vreemdelingenwet worden beschouwd als familielid van een burger van de Europese Unie: "de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen".

Uit het administratief dossier kan worden vastgesteld dat verzoekster een aanvraag voor een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie indiende, met name in functie van haar dochter (ABS) die de Nederlandse nationaliteit bezit.

Deze aanvraag werd door verzoekster ingediend op 30 september 2019.

Door de verzoekende partij werden volgende aanvullende bewijzen overgemaakt aan de verwerende partij in het kader van deze aanvraag:

- Een attest van het OCMW van Borsbeek van zowel 22 oktober 2019 als 18 december 2019 waaruit blijkt dat noch verzoekster, noch de referentiepersoon enige financiële steun krijgen van het OCMW.
- Een "attestation du revenu global impose au titre de l'année 2019/2018 nr° (...)", afgeleverd op 8 juli 2019.
- Individuele rekeningen op naam van de echtgenoot van de referentiepersoon;
- Een uitkeringsattest van 14 oktober 2019 op naam van de referentiepersoon.

Door verzoekster werd onder meer aangevoerd dat uit deze bewijzen, in navolging van de eerdere stukken die reeds werden overgemaakt aan verweerder, blijkt dat er een afhankelijkheidsrelatie bestaat tussen verzoekster en de referentiepersoon: mevrouw A. B. S. (en dat de referentiepersoon over voldoende inkomsten beschikt).

Er werd door verweerder evenwel beslist op 19 maart 2020 tot het nemen van een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder een bevel om het grondgebied te verlaten.

3. Verzoekster benadrukt vooreerst dat wat betreft het "ten laste" zijn van de referentiepersoon, er geen wettelijke bewijsregeling voorhanden is en het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden aldus vrij is.

Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekers het bewijs van de voorwaarden levert. Hierop oefent de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een marginale wettigheidstoetsing uit.

Aangezien artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, van de vreemdelingenwet de omzetting vormt van de artikelen 2, onder d) en 7, lid 1, onder d), van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (Pb.L. 29 juni 2004, afl. 229/35; zie samenvatting en memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 11 januari 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl.St. Kamer, 2006-2007, doe. nr. 51-2845/1), vermag verzoekster wat betreft de interpretatie van het begrip "ten laste" te verwijzen naar de interpretatie die aan dit begrip werd gegeven door het Hof van Justitie in het arrest Jia (HvJ C-I/05, Yunying Jia t. Migrationsverket, 9 januari 2007, par. 35-36 en 43).

Uit de rechtspraak van het Hof blijkt dat de hoedanigheid van het "ten laste" komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat de ascendent materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn recht op vrij verkeer en dit omdat de ascendent niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien.

In dit arrest stelde het Hof dat om vast te stellen of de familieleden in opgaande lijn van de echtgenoot van een EU-burger te zijnen laste komen, de lidstaat van ontvangst moet beoordelen of zij gezien hun economische en sociale toestand niet in staat zijn om in hun basisbehoeften te voorzien, waarbij de noodzaak van materiële steun in de lidstaat van oorsprong of van herkomst moet bestaan op het moment dat zij verzoeken om hereniging met die EU-burger.

Deze invulling van het begrip "ten laste" werd bevestigd in het arrest Reyes van het Hof van Justitie (zaak C-423/12, Flora May Reyes t. Zweden, 16 januari 2014), waarin overigens verwezen wordt naar het arrest Jia en waarin uitdrukkelijk werd gesteld: "De noodzaak van materiële steun moet in het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37)."

4. In het licht van bovenvermelde rechtspraak, blijkt dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze heeft besloten dat verzoekster niet voldoende heeft aangetoond dat zij effectief onvermogen is en dat zij, voorafgaand aan de aanvraag en op heden, financieel/materieel ten laste is.

Verzoekster is geboren in 1941. Zij heeft thans de leeftijd bereikt van 79 jaar. Door haar leeftijd (en de bijhorende kwaaltjes), is zij niet langer in staat voor zichzelf te zorgen.

Verzoeker verbleef eerder in Marokko in reeds zeer moeilijke omstandigheden. Verzoekster was woonachtig in een appartement dat toebehoort aan haar familie. Zij had geen eigen slaapkamer en evenmin een inkomen. Hierdoor verkreeg zij steun van de referentiepersoon om te voorzien in haar

basisbehoeften totdat verzoekster naar België toekwam. Deze steun was structureel en noodzakelijk voor verzoekster om in haar basisbehoeften te voldoen.

Deze steun werd nadien verdergezet, weze het in een andere vorm (met name door materiële ondersteuning te bieden in de vorm van huisvesting en het voldoen van de basisbehoeften).

Verzoekster is vanuit Marokko overgekomen naar België. Zij verkrijgt steun van de referentiepersoon en haar schoonzoon (de echtgenoot van mevrouw S. A.). Daarom kon zij een attest voorleggen van het OCMW van Borsbeek waaruit blijkt dat zij geen steun behoeft (dit verkrijgt zij van de referentiepersoon en haar echtgenoot).

Er wordt overigens niet betwist dat verzoekster woonachtig is bij de referentiepersoon. Integendeel, uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde erkent dat verzoekster sedert februari 2018 tot op heden steeds op hetzelfde adres als de referentiepersoon heeft verbleven.

Het is dan ook kennelijk onredelijk en onzorgvuldig dat de gemachtigde met deze verderzetting van de verstrekte hulp geen rekening heeft gehouden. De overgang van de (louter) financiële hulp naar het inwonen van verzoekster bij haar dichte familie (dochter en schoonzoon), werd niet zorgvuldig beoordeeld door de gemachtigde.

5. Verzoekster benadrukt dat wat betreft het "ten laste" zijn van de referentiepersoon, er geen wettelijke bewijsregeling voorhanden is en het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden aldus vrij is. In dit kader wijst de verzoekende partij erop dat met het geheel van omstandigheden dient rekening te worden gehouden, zoals de overgemaakte stukken maar ook met (gegronde) vermoedens.

Dit blijkt onvoldoende het geval te zijn geweest in de bestreden beslissing.

Door de gemachtigde wordt in de gemaakte beoordeling vooreerst geen rekening gehouden met de grootorde en regelmatigheid van de overgemaakte steun door de referentiepersoon (en haar gezin) aan verzoekster.

Het bestaan van deze bewijzen wordt wel aangenomen door te verwijzen naar de voorgaande beslissing (de bijlage 20 van 10 mei 2019), doch niet de omvang hiervan (het bedrag) en de (hieraan gekoppelde) systematiek waarmee de stortingen werden overgemaakt. Hieruit kan immers worden afgeleid dat de reden voor het overmaken van deze middelen ligt in het voorzien van een menswaardig bestaan voor verzoekster door haar dochter en schoonzoon.

Het gaat immers om een belangrijke periode, waarbij met regelmaat aanzienlijke (rekening houdende met de levensstandaard in Marokko) bedragen worden overgemaakt. Het is aannemelijk dat deze bedragen dienen om te voorzien in de basisbehoeften van verzoekster (een alleenstaande Marokkaanse dame, geboren in 1941, en niet in staat om zelf een inkomen te verwerven).

Hiermee wordt ten onrechte geen rekening gehouden door de gemachtigde in zijn beoordeling.

Er wordt evenmin rekening gehouden door de gemachtigde met de "evolutie" van de situatie van verzoekster. Zij verkreeg jarenlange steun (via geldstortingen) van de referentiepersoon en haar gezin. Verzoekster verbleef toen nog in Marokko. Verzoekster is geboren op 1941. Door haar leeftijd (en de bijhorende kwaaltjes), is zij niet langer in staat voor zichzelf te zorgen.

Door haar leeftijd en toenemende gezondheidskwaaltjes, is verzoekster gaan samenwonen bij haar dochter en schoonzoon (van wie zij eerder langdurig financiële steun kreeg). Verzoekster is steeds bij hen woonachtig (en gedomicilieerd) geweest (sinds februari 2018), zoals wordt bevestigd in de bestreden beslissing.

Deze evolutie bevestigt dat verzoekster ook voorheen, zij het op een verschillende manier (via geldtransfers), afhankelijk was van haar schoondochter en zoon.

De verzoekende partij wijst dan ook op het geheel van omstandigheden waarmee rekening moet worden gehouden, zoals de overgemaakte bewijzen maar ook met (gegronde) vermoedens, waaronder de "evolutie" van de situatie van verzoekster. Verzoekster is reeds langdurig woonachtig bij de referentiepersoon, nadat zij eerder de nodige middelen kreeg toegestuurd toen zij nog in Marokko verbleef. Dit duidt op de afhankelijkheid van verzoekster van de referentiepersoon en haar gezin.

Met deze elementen werd onvoldoende rekening gehouden in de bestreden beslissing, aangezien bovenvermelde elementen niet werden overwogen door de gemachtigde. Minstens merkt de verzoekende partij op dat de gemaakte afweging door de gemachtigde onzorgvuldig is, dan wel kennelijk onredelijk.

Evenmin blijkt dat de nauwe familiale band werd overwogen in de beoordeling door de gemachtigde, terwijl hieruit kan worden afgeleid (temeer gelet op de samenwoning) dat verzoekster materieel wordt ondersteund door haar dichte familie. De familiale band en de achterliggende Marokkaanse traditie vormen de achterliggende reden hiertoe. Dit blijkt minstens op basis van een vermoeden waarmee de gemachtigde tevens diende rekening te houden.

Om al deze redenen apart, is de bestreden beslissing onwettig.

6. Gelet op alle bovenvermelde redenen, wordt door verzoekster verzocht een schending vast te stellen van het redelijkheidsbeginsel, de materiële motiveringsverplichting en de zorgvuldigheidsplicht in het licht van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, van de vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen en de bovenvermelde rechtspraak van het Hof van Justitie.”

Na een theoretische uiteenzetting over de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel wijst verzoekster op het bepaalde in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet en stelt zij dat zij naar aanleiding van haar aanvraag om gezinshereniging met haar Nederlandse dochter aanvullende bewijzen had overgemaakt. Deze stukken werden aangevoerd in navolging van eerdere stukken die reeds werden overgemaakt en hieruit blijkt volgens verzoekster dat zij afhankelijk is van de referentiepersoon, haar dochter A.B.S. en dat de referentiepersoon over voldoende inkomsten beschikt. Verzoekster benadrukt dat er over het bewijs van het ten laste zijn geen wettelijke bewijsregeling voorhanden is en het bewijs dat de voorwaarden voldaan zijn dus volledig vrij is. Verzoekster verwijst daarbij verder naar het bepaalde in de arresten Jia en Reyes van het Hof van Justitie. Volgens verzoekster is de gemachtigde op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze te werk gegaan. Verzoekster wijst op haar leeftijd, geboren in 1941 waardoor zij thans 79 jaar is. Ze wijst erop dat ze door haar leeftijd niet langer in staat is voor zichzelf te zorgen. Ze verbleef in Marokko in zeer moeilijke omstandigheden en woonde in een appartement dat toebehoorde aan de familie zonder eigen slaapkamer of inkomen. Verzoekster kreeg steun van de referentiepersoon om in haar basisbehoeften te voorzien tot ze in België toekwam. Nadien werd verzoekster opgenomen in het huis van haar dochter, de referentiepersoon en werd de steun dus materiële steun. Verzoekster benadrukt dat ze ook steun krijgt van haar schoonzoon zodat zij een attest van het OCMW kan voorleggen waaruit blijkt dat zij geen (publieke) steun behoeft. Sedert februari 2018 woont verzoekster bij de referentiepersoon. Volgens verzoekster is het kennelijk onredelijk en onzorgvuldig dat met de verderzetting van de verstrekte hulp of met de overgang of evolutie van louter financiële hulp naar materiële hulp geen rekening is gehouden.

Verzoekster vervolgt dat met het geheel van de omstandigheden moet rekening gehouden worden, waaronder met gegronde vermoedens. Volgens verzoekster wordt door de gemachtigde geen rekening gehouden met de grootorde en regelmatigheid van de overgemaakte steun door de referentiepersoon aan verzoekster. Ook al wordt wel met het bestaan ervan rekening gehouden, toch heeft de gemachtigde nagelaten met de omvang en de systematiek rekening te houden. Door het overmaken van aanzienlijke bedragen over een belangrijke periode kan worden afgeleid dat dit noodzakelijk was om te voorzien in een menswaardig bestaan voor verzoekster. Tot slot stelt verzoekster dat de nauwe familiale band niet werd betrokken in de beoordeling door de gemachtigde, terwijl door de samenwoning kan afgeleid worden dat verzoekster materieel wordt ondersteund door haar dichte familie. Dit vloeit voort uit de familiale band en Marokkaanse traditie. De gemachtigde had hiermee rekening moeten houden.

Vooreerst merkt de Raad op dat waar verzoekster de schending aanvoert van artikel 40bis van het Vreemdelingenbesluit, de Raad ervan uitgaat dat dit een materiële vergissing betreft en verzoekster de schending beoogt van de relevante wetsbepaling, zijnde artikel 40bis van de Vreemdelingenwet.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in kennelijke onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Aangaande de opgeworpen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitevinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De Raad sluit zich aan bij de definitie van het redelijkheidsbeginsel, zoals door verzoekster weergegeven.

Het onderzoek naar het zorgvuldigheidsbeginsel, de materiële motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel gebeurt in het licht van de toepasselijke wetsbepaling, artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet.

Deze bepaling luidt als volgt:

“§2 Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

[...]

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.”

Verzoekster moet bijgevolg aantonen ten laste te zijn van haar Nederlandse dochter of diens echtgenoot. Dit wordt ook niet betwist door verzoekster.

In casu wijst verzoekster terecht naar de relevante rechtspraak dienaangaande van het Hof van Justitie in de arresten Jia (HvJ 9 januari 2007, *Jia t. Migrationsverket*, C-1/05) en Reyes (HvJ 16 januari 2014, *Flora May Reyes t. Migrationsverket*, C-423/12).

In het arrest Jia stelt het Hof:

“35 Uit de rechtspraak van het Hof blijkt dat de hoedanigheid van „ten laste” komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de gemeenschapsonderdaan die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid of door diens echtgenoot (zie met betrekking tot artikel 10 van verordening nr. 1612/68, respectievelijk artikel 1 van richtlijn 90/364, arrest Lebon, reeds aangehaald, punt 22, en arrest van 19 oktober 2004, Zu en Chen, C-200/02, Jurispr. blz. I-9925, punt 43).

[...]

37 Om vast te stellen of de familieleden in opgaande lijn van de echtgenoot van een gemeenschapsonderdaan te zijnen laste komen, moet de lidstaat van ontvangst beoordelen of zij gezien hun economische en sociale toestand niet in staat zijn om in hun basisbehoeften te voorzien. De noodzaak van materiële steun moet in de lidstaat van oorsprong of van herkomst bestaan op het moment dat zij verzoeken om hereniging met die gemeenschapsonderdaan.”

40 De lidstaten moeten hun bevoegdheden op dit vlak uitoefenen met inachtneming van zowel de door het EG-Verdrag gewaarborgde fundamentele vrijheden als de nuttige werking van de bepalingen van richtlijnen die maatregelen bevatten die erop zijn gericht, onderling de belemmeringen van het vrije verkeer van personen af te schaffen, teneinde de uitoefening van het recht van verblijf van de burgers van de Europese Unie en hun gezinsleden op het grondgebied van elke lidstaat te vergemakkelijken (zie, mutatis mutandis, arrest van 25 mei 2000, Commissie/Italië, C-424/98, Jurispr. blz. I-4001, punt 35).”

Uit de voormelde paragrafen blijkt samengevat dat de hoedanigheid van “ten laste” zijn, voortvloeit uit een feitelijke situatie van materiële ondersteuning door de gemeenschapsonderdaan die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid (in casu de Nederlandse dochter) of door haar echtgenoot. Het Hof stelt dat het niet van belang is waarom op die steun een beroep wordt gedaan, een uitlegging die voortvloeit uit het beginsel dat het vrij verkeer van werknemers ruim moet worden uitgelegd. In casu moet de gemachtigde beoordelen of verzoekster, als familielid in opgaande lijn, gezien haar economische en sociale situatie niet in staat is om in haar basisbehoeften te voorzien. Die noodzaak

aan materiële steun moet in het land van herkomst bestaan. De gemachtigde moet volgens dit arrest zijn bevoegdheid op dit vlak uitoefenen met inachtneming van de fundamentele vrijheden en van de nuttige werking van de bepalingen van de Burgerschapsrichtlijn teneinde de uitoefening van het recht van verblijf van de unieburgers en hun gezinsleden op het grondgebied van elke lidstaat te vergemakkelijken.

In het arrest Reyes stelt het Hof als volgt:

“23 Daarentegen hoeft niet te worden bepaald waarom er sprake is van afhankelijkheid en dus waarom een beroep wordt gedaan op die ondersteuning. Deze uitlegging vloeit logischerwijs voort uit met name het beginsel dat de bepalingen waarin, zoals in richtlijn 2004/38, het vrije verkeer van de burgers van de Unie – een van de grondslagen van de Unie – verankerd ligt, ruim moeten worden uitgelegd (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 36 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

24 Het feit dat een burger van de Unie, in omstandigheden als die van het hoofdgeding, over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan die bloedverwant in neergaande lijn, die voor hem noodzakelijk is om in zijn basisbehoeften te voorzien in zijn land van herkomst, kan aantonen dat er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid van die bloedverwant ten opzichte van die burger.

26 Het vereiste van een dergelijk bijkomend bewijs, dat in de praktijk niet makkelijk kan worden geleverd, zoals de advocaat-generaal in punt 60 van zijn conclusie heeft opgemerkt, kan het voor die bloedverwant uiterst moeilijk maken om in het gastland een verblijfsrecht te krijgen, terwijl de in punt 24 van het onderhavige arrest omschreven omstandigheden reeds van dien aard zijn dat zij het bestaan van een reële situatie van afhankelijkheid aantonen. Daarom dreigen de artikelen 2, punt 2, sub c, en 7 van richtlijn 2004/38 door dit vereiste hun nuttige werking te verliezen.”

In dit arrest Reyes worden de richtlijnen van het arrest Jia bevestigd en stelt het Hof opnieuw dat de bepalingen waarin zoals in richtlijn 2004/38 het vrije verkeer van de unieburgers verankerd ligt, ruim moeten worden uitgelegd. Opnieuw stelt het Hof dat het feit dat een unieburger over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan de bloedverwant, die voor hem noodzakelijk is om in zijn basisbehoeften te voorzien in het herkomstland, kan aantonen dat er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid. Het vereiste van een bijkomend bewijs van onvermogen, kan in de praktijk soms niet makkelijk geleverd worden en het voor de bloedverwant uiterst moeilijk maken om in een gastland een verblijfsrecht te krijgen, terwijl de omstandigheden van het gedurende een lange periode regelmatig een som geld betalen, reeds van die aard zijn dat zij het bestaan van een reële situatie van afhankelijkheid aantonen.

Uit het voorgaande blijkt dat het Hof van Justitie veel belang hecht aan het gedurende een lange periode regelmatig een som geld betalen die noodzakelijk is om in de basisbehoeften te voorzien in het herkomstland.

De Raad stelt vast dat de gemachtigde tot de conclusie komt dat niet is aangetoond dat er reeds van in het land van herkomst een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen verzoekster en de referentiepersoon, hetgeen noodzakelijk is om als ten laste te kunnen worden beschouwd. Daarnaast aanvaardt de gemachtigde het attest ook niet waaruit blijkt dat verzoekster geen inkomsten heeft of had en stelt hij dat thans geen documenten worden voorgelegd waaruit de financiële steun blijkt, maar verwijst hij naar de vorige bijlage 20 van 10 mei 2019. Bijgevolg stelt de gemachtigde dat verzoekster niet voldoet aan de voorwaarden overeenkomstig artikel 40bis, § 2, 4° van de Vreemdelingenwet.

De Raad moet vaststellen dat verzoekster niet betwist dat er deze keer geen documenten werden voorgelegd waaruit financiële steun blijkt. De gemachtigde wijst wel op de motieven van de vorige bijlage 20 van 10 mei 2019.

In deze beslissing, die was gevolgd op een aanvraag om een verblijfskaart in functie van dezelfde referentiepersoon van 12 november 2018, motiveerde de gemachtigde aangaande de geldstorting:

“verzendbewijzen van geld (Atena Intercontinental) dd 16.10.2012, 3.06.2013 en 25.06.2013 vanwege de referentiepersoon aan betrokkene; rekeninguittreksels van een rekeningnummer van de bank ‘Banque populaire’, gericht aan de referentiepersoon. Deze bewijzen gaan te ver in de tijd terug om te kunnen stellen dat betrokkene voorafgaandelijk aan haar aanvraag tot verblijf, ten laste was van de referentiepersoon. Uit de rekeninguittreksels blijkt dat betrokkene kennelijk in de vorm van cheques geld

wist af te halen van de rekening. 1 enkele keer staat op een uittreksel dat zij geld toevoegde aan de rekening. De rekeninguittreksels mogen dan wel gericht zijn aan de referentiepersoon, nergens uit de voorgelegde rekeninguittreksels blijkt van waar het geld kwam dat betrokkene dan nadien per cheque afhaalde. Het is evengoed mogelijk dat de referentiepersoon een rekening geopend had bij een plaatselijke bank opdat betrokkene er gebruik kon van maken en betrokkene de rekening zelf spijsde of iemand anders dat deed.”

En verder: “Als aanvulling werden de volgende nieuwe documenten voorgelegd:

- 2 Attesten dd. 18.09.2018 van Attijariwafa bank waaruit blijkt dat de verklaarde zus van de referentiepersoon, met name B.S.J. tussen 19.01.2017 en 28.08.2017 verschillende keren geld heeft gestort aan haar moeder.
- Verklaring op eer dd. 25.09.2018 van B.S.J. waarin zij verklaart dat zij geld van de referentiepersoon ging storten aan betrokkene gezien de referentiepersoon wegens haar zwangerschap te zwak en te ziek was om dit zelf te doen. Het gesolliciteerd karakter van deze verklaring kan niet worden uitgesloten.”

En verder: “De voorgelegde bewijzen waaruit zou moeten blijken dat betrokkene geld heeft ontvangen van haar dochters, doet geen afbreuk aan voorgaande vaststellingen. Te meer omdat bij de voorgelegde bewijsstukken toch een aantal bedenkingen moeten worden gemaakt: sommige bewijzen gaan te ver in de tijd terug, andere bewijzen kunnen niet worden aanvaard omdat ze niet sluitend zijn, de meeste recente bewijzen zijn niet van de referentiepersoon maar van een ander kind. Bovendien is het overmaken van geld gestopt in augustus 2017, terwijl betrokkene pas in januari 2018 naar Schengen is gereisd. Er dient dus toe besloten te worden dat aan de hand van de voorgelegde documenten wij geen zicht hebben op de graad van behoeftigheid van betrokkene in het land van herkomst voorafgaandelijk aan haar vestiging in België, noch op de afhankelijkheid die zij vertoonde tegenover de referentiepersoon in België.”

De Raad stelt vast dat verzoekster tegen deze beslissing geen beroep heeft ingediend, zodat deze beslissing definitief is in het rechtsverkeer.

Door de verwijzing naar deze beslissing door de gemachtigde, waarvan niet wordt betwist dat deze aan verzoekster werd ter kennis gebracht zodat de motieven gekend zijn, kan verzoekster niet (laattijdig) stellen dat de gemachtigde geen zorgvuldige of redelijke beoordeling van die geldstortingen heeft gemaakt. Er blijkt dat op basis van het gebrek aan het recent karakter van de stortingen door de referentiepersoon aan verzoekster en het feit dat de meest recente stortingen uitgingen van de zus van de referentiepersoon en niet van de referentiepersoon zelf, dat deze niet werden aanvaard door de gemachtigde. Hieruit blijkt alvast dat de gemachtigde heeft rekening gehouden met de “systematiek” van de stortingen. Waar hij zich niet uitdrukkelijk heeft uitgesproken over het bedrag van de stortingen rekening houdende met de levensstandaard in Marokko, ziet de Raad niet in op welke wijze dit zou kunnen afbreuk doen aan het feit dat de laatste stortingen van augustus 2017 dateren en dus inderdaad niet recent waren voor de komst van verzoekster naar Schengen en vooral niet uitgingen van de referentiepersoon maar van een andere dochter, zodat de gemachtigde geen zicht had op de (recente) graad van behoeftigheid in het herkomstland voorafgaandelijk aan de aanvraag in functie van de referentiepersoon. Hoe dan ook had verzoekster dit betoog moeten aanvoeren tegen de beslissing van 10 mei 2019.

Anders dan verzoekster stelt, heeft de gemachtigde wel rekening gehouden met de overgang of evolutie naar materiële steun door uitdrukkelijk te motiveren dat verzoekster sedert februari 2018 tot op het ogenblik van het nemen van de beslissing op hetzelfde adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doch dat dit geen afbreuk doet aan de overige vaststellingen. De gemachtigde wijst er terecht op dat het wonen op hetzelfde adres niet automatisch tot gevolg heeft dat verzoekster ook ten laste was van de referentiepersoon, nu de voorwaarde van het ten laste zijn op actieve wijze moet worden aangetoond. Hij stipt terecht aan dat die situatie betrekking heeft op de toestand in België, doch niet op de situatie in het herkomstland. In het licht van de voormelde rechtspraak van het Hof van Justitie herhaalt de Raad dat het Hof veel belang hecht aan het gedurende een lange periode regelmatig betalen van een som geld door de referentiepersoon of de partner van de referentiepersoon aan het betrokken familielid, om het ten laste zijn van in het herkomstland aan te tonen.

Hetzelfde kan opgemerkt worden aangaande het argument dat verzoekster een nauwe familiale band heeft met de referentiepersoon waarmee verzoekster samenwoont. De gemachtigde heeft zoals gezegd wel met de feitelijke samenwoning rekening gehouden, doch dit volstaat niet om te vermoeden dat verzoekster reeds van in het herkomstland van de referentiepersoon afhankelijk was om in haar levensonderhoud te voorzien.

Ook al kan verder begrip worden opgebracht voor de hoge leeftijd van verzoekster, hetgeen een relevant gegeven kan zijn bij de beoordeling van de afhankelijkheid, moet tegelijk vastgesteld worden dat geen begin van bewijs voorligt van de aangehaalde ouderdomskwaaltjes, noch van de geschetste moeilijke levensomstandigheden in Marokko, zoals het feit dat zij daar in een appartement van de familie zonder eigen slaapkamer heeft moeten verblijven.

Er kan niet vastgesteld worden dat de gemachtigde bij zijn beoordeling is uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens, of dat hij die incorrect heeft beoordeeld, of dat hij op grond daarvan in kennelijke onredelijkheid tot zijn besluit is gekomen. Evenmin is de gemachtigde onzorgvuldig tewerk gegaan.

Een schending van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel of van de materiële motiveringsplicht blijkt niet.

Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien oktober tweeduizend twintig door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES